

Schateiland

KAPITEIN BILL

De oude kapitein stapte de herberg binnen. Hij duwde een kruiwagen voor zich uit, waar een grote houten kist op stond. Achter de toeg stond mijn vader. De kapitein en hij keken elkaar aan. Na even praten waren ze het al gauw eens. De kapitein zou een hele tijd bij ons blijven. Hij betaalde de eerste maand meteen vooruit!

Ik staarde naar de oude kist. Hij rook naar zee en tabak. De kapitein wilde de kist per se op zijn kamer hebben en liet hem door een paar jongens naar boven sjouwen. De kist leek onvoorstelbaar zwaar. Wat zat er toch in? Ik hoopte vurig dat de kapitein hem even zou opendoen. Al was het maar op een kier. Dan kon ik even gluren.

Hij, de kapitein bedoel ik, heette Bill. Hij was een bonk van een vent.

Groot en sterk. Hij had donkerbruin haar. Als hij niet in zijn eentje in zijn kamer zat, zat hij in een donker hoekje van de gelagzaal. Zwijgend en gebogen over een tafeltje. Soms maakte hij lange wandelingen naar het strand. Daar snoof hij de zeelucht op, om vervolgens weer in zijn hoekje te kruipen. Je kon haast ruiken dat hij op iemand wachtte. Of op iets.

Het was alsof hij altijd diep nadacht. Of ergens bezorgd om was. En toen het winter werd, werd hij net zo somber als de dagen. Toen ik op een dag de tafels afnam, greep hij me plots bij een pols.

‘Per week een heitje voor een karweitje!’ fluisterde hij met een rauwe stem.

‘Ligt eraan wat voor werk, meneer,’ antwoordde ik.

‘Niks moeilijks. Je houdt de zeelui die hier komen in de gaten. Als je er een met één been ziet, wil ik het horen. Meteen. Kun je dat, jongen?’

Dat kon ik best. Zeker voor een zilveren munt! Alleen maar om wat rond te neuzen in de haven. De eerste weken had ik er nog lol in ook. Maar toen werd het kouder en sneed de wind door mijn kleren. En in het koudst van de winter ging mijn vader dood.

Hij was al lange tijd ziek. Daarna had ik er helemaal geen zin meer in. Het leek of alle vreugde uit mijn lijf verdween.

Ik was ook bang zonder mijn vader. Als de oude kapitein in zijn hoekje zat, zong hij steevast een akelig lied. Nu, zo veel jaren later, ken ik het nog steeds. Nog steeds lopen de rillingen over mijn lijf als ik eraan denk.

Vijftien mannen dobberen in een doodskist.

Jo-ho-ho. En een fles met rum!

En dan die rare kist in zijn kamer, met dat grote slot erop. Ik weet nog dat de kapitein vaak ruzie had met andere gasten in onze herberg. Zoals een keer met onze dokter. Die kwam niet alleen voor ons, maar ook als er gasten ziek waren.

‘Pas maar op,’ had de dokter tegen de kapitein gezegd. ‘Als je zo blijft drinken, loopt het slecht met je af. Je hart verdrinkt nog.’

Kapitein Bill had de dokter zijn kamer uit gejaagd. Maar helaas kreeg de dokter gelijk.

Het was op een ijskoude dag. Zo'n dag waarop alles stil lijkt te staan door de kou. De deur van de gelagzaal zwaaide open en een man kwam binnen. Hij was lijkleek, broodmager en hij zwalkte op zijn benen.

‘Waar zit die vervloekte Bill?!’ riep hij.

‘Wie bedoelt u?’ vroeg ik, alsof ik van niets wist.

‘Ik heb gehoord dat hij zich “kapitein” noemt. Hij is een oude scheepsmaat van me.’

‘Ah, die. Die is allang weg,’ loog ik.

‘Geen geintjes met mij, jongen!’

Het stuk tuig greep mijn arm vast en draaide mijn pols om. Ik moest hem de waarheid wel vertellen. Ik vertelde dat de kapitein naar zee was gelopen, zoals hij altijd deed. Hij zou wel gauw terug zijn. De man gromde tussen zijn rotte tanden. Daarna ging hij achter de deur staan. Alsof hij de kapitein wilde overvallen als die binnenkwam. En dat deed hij ook.

Zodra de kapitein over de drempel stapte, wierp de man hem tegen de muur. Mijn gast herkende de man meteen. Hij slaakte een soort kreet, als een gewond dier of zo. ‘Zwarte Hond!’

Wil je weten hoe het verder gaat?
Koop dan het boek!

BBF
BEST
BOOKS
FOREVER

VERHALEN DIE JE GELEZEN MÓÉT HEBBEN

.....

Jim vindt een oude schatkaart
van piraat Flint. Met zijn vrienden
gaat hij op zoek, op Schateiland.

Maar er zijn meer kapers
op de kust!

9 789463 410038 >

www.arsscribendi.com

maretak